

Hamsun og krigstiden

En av landets kjendisadvokater sa for få år siden at også døde burde ha forsvarsadvokater. Det gjelder ikke minst de døde som var oldinger i 1940. Man minnes om det når man i Oslo-aviser i varme august-dager 1992 leser kronikker etc. om geniet Knut Hamsuns rolle i 1940, som om han skulle ha vært en råbarket landssviker. De av oss som var voksne nok til å huske realiteter, husker andre som det er mer grunn til å tildele minus-titler.

Hvem svek mest i 1940? Tja, si det.

Victor Mogens var utenrikskronikør i NRK i 1930-årene. Han gjorde NRKs utenriksin-

formasjon tydelig pro-nazistisk i Hitler-tid. Det samme gjaldt flere toneangivende, norske dagsaviser, som Tidens Tegn og Dagsposten.

Stortingets Presidentskap ba 13.06.1940 den norske kongen om å abdisere. Osv.

Det er ting vi sjelden hører noe om. Derimot synes det å ha blitt en fiksjon for noen å minne om at Knut Hamsun, som var 81 år gammel i 1940, hadde hatt tyske sympatier. De som har det med å huske det best, husker tilsynelatende mindre at Josef Stalin inngikk sovjetisk allianse med den nazistiske Hitler, som derfor fikk ryggen fri til aggresjon mot

vest, i første krigsfase. Slikt synes det ikke opportunt å huske. Men at oldingen Hamsun hadde tyske sympatier, uten å skade noen med det, må man altså trekke frem om igjen og om igjen.

Kunne ikke H.M. Kongen få lov til å ære vår store dikter på Hamarøy, medio august 1992, uten at historieløse skulle falle Hamsun i ryggen?

Som antydnet ovenfor var det andre som sviktet klarere enn oldingen i 1940, andre som da var i sin beste alder.

Svein Grodys, Ås
(Bjørnekroken 51, 1430 Ås)